

днесъ господствува въ нашата българска църква, защото той е направенъ отъ ненадминатъ музикологъ и безсмъртенъ създателъ на новобългарското църковно пѣние. Всѣки обективенъ изследвачъ на тоя въпросъ непременно ще дойде до това заключение, когато има предъ себе си опититѣ, направени отъ мнозина църковни пѣвци да създадатъ нѣщо посвършено отъ хаджи Ангеловото пѣние.

На това основание и дългогодишниятъ преподавателъ въ Соф. духовна семинария, покойниятъ Манасий попъ Тодоровъ, когато е намислилъ да създаде учебникъ по църковно пѣние за духовнитѣ учебни заведения, намѣрилъ е, че пѣнието на Севлиевеца трѣбва да легне въ основата на нашето мусикийско изкуство затова дѣдо Манасий е подбралъ неговитѣ творения като образци за усвършенствуване на българскитѣ църковни пѣвци, считайки за нужно да запази дори и нотописа на тѣзи образци. Той просто ги е копираалъ буквално и ги е включилъ въ своя нотиранъ псалтикиранъ сборникъ. Но едно нѣщо, което не е сторилъ г. Манасий попъ Тодоровъ, е опущението му да спомене въ своя предговоръ, защо той взима за основа на своето издание и учебникъ именно превода на хаджи Ангела Севлиевеца. И ако действително бѣ убеденъ въ съвършенството на пѣнието на своя знаменитъ предшественикъ, дѣдо Манасий най-малкото поне трѣбваше да изтъкне неговитѣ заслуги за църковното пѣние, да го издигне на подобаващата му висота и да му опредѣли заслуженото мѣсто въ пантеона на безсмъртнитѣ дейци отъ освободителната епоха.

Като преподавателъ въ Соф. Духовна семинария въ продължение на 16 години и скромный работникъ въ полето на църковното пѣние, азъ съмъ дълбоко проникнатъ отъ съвършенствата на Хаджи Ангеловата мусикия, върху която цѣли 35 години се възпитаватъ питомцитѣ на нашитѣ духовни семинарии и духовни учебни заведения. Резултатитѣ сж повече отъ задоволителни. Смѣтамъ, че Светия Синодъ като е одобрилъ учебника на Манасий попъ Тодоровъ за пособие по източното църковно пѣние, едновременно е санкциониралъ пѣнието на Хаджи Ангелъ Севлиевеца, като най-подходяще за народната ни Църква. Чрезъ това се запази и единството на църковното пѣние, за да се предава то отъ поколѣние на поколѣние въ ненакърненъ видъ. По тоя начинъ още по-ясно изпѣква голѣмото значение на хаджи Ангела, като създателъ и еснователъ на мелодичното ни църковно пѣние, което и до нинѣ преждва въ първичния си съвършенъ образъ въ православната българска църква.

Въ края трѣбва да отбележимъ, че въ нѣкои томове сж дадени и имената на спомоществувателитѣ, които сж съдействували съ своята материална подкрепа, чрезъ предварително предплатенъ абонаментъ, да се напечататъ произведенията на хаджи Ангела.